

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Principia Juris Canonici : Ex Libro ... Decretalium Gregorii
IX. Pontificis M / Antehac In Alma & Archi-Episcopali
Benedictina Universitate Salisburgensi**

König, Robert

Salisburgi, 1725

VD18 80460526

22. De Fidejussoribus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61800](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61800)

TITULUS XXII.

De Fidejussoribus.

SUMMARIA.

1. Etymologia fidejussionis. 2. Ejus definitio. 3. usque 8. Divisio. 8. Origo. 9. usque 14. Quinam fidejubere prohibeantur. 14. usque 17. Cui obligationi accedere possit fidejussor? 17. Ad Fidejussorem requiritur stipulatio. 18. 19. Convenientia cum debito principali. 20. Et ut debitum principale remaneat. 21. Quinam sit finis fidejussionis. 22. Et seqq. Quinam effectus?

Pignori affinis est fidejussio, & idcirco hoc loco titulus iste subjicitur.

§. I.

1. Vocabulum fidejussionis non simplex, sed compositum est derivatum à fide, & jussu, eò quòd fidejubens, seu fidejussor suà fide alium jubeat, rem, vel pecuniam credere per l. 60. §. 1. ff. Mandati. Germanicè dicitur ein Bürgschaft.

§. II.

2. Definitur fidejussio, quòd sit stipulatio, seu conventio, quà quis pro alieno debito fidem suam interponit, Debitore principali nihilominus manente obligato. pr. Inst. h. t. l. 65. ff. Eod.

§. III.

3. Dividitur fidejussio I. in necessariam & voluntariam. Necessaria dicitur, quæ à Lege, vel Magistratur exigitur. Cujus exemplum extat in l. 13. ff. de Usufr. & usus adhuc hodie obtinet, præsertim si de eo, quòd intererit in futurum, cautio interponatur, cum hoc sit incertum, adeoque de eo per pignora, quorum certa est æstimatio, commodè caveri nequeat. l. 7. ff. de Stipul. Prator. Mevius p. 3. dec. 238. Voluntaria e contra est, quæ talem exactionem non habet. Gloss. in l. 7. §. 1. ff. Qui satisd. cog. Treutl. vol. 1. disp. 5. th. 1. lib. h.

4. II. Dividitur in fidejussionem judicalem, quæ in judicio; & extrajudicalem, quæ extra

judicium fidejussor constituitur. Illa propriè satisfactio appellatur, sive idonea cautio: & fidejussor ipsè, si caveat de judicio sibi, vas, si de judicio solvendo, præ nuncupatur. Vinn. ad pr. Inst. h. t. Hæc generis nomen retinet, & in contractibus potissimum adhibetur.

III. Dividitur fidejussio in principalem, & succedaneam. Principalis est, quæ fidejussor se obligat pro Debitore principali. l. 27. §. 2. & 4. h. t. Succedanea, quæ fidejussor pro fidejussore intercedit. l. 8. §. fin. ff. Eod. Cujusmodi fidejussor succedaneus, ein Nächst Bürg salutatur.

IV. Dividitur in fidejussionem simplicem, & indemnitate. Simplex est; quæ quis pro debito se simpliciter obligat, & promittit solvere Creditori, quòd alius ei debet. Fidejussio indemnitate verò, quæ quis in residuum, atque in eum demum casum se obligat, si debitum suum integrum Creditor consequi non possit. l. 21. ff. de Solut. l. 116. ff. de V. O. In vernacula fidejussor indemnitate indigitatur ein Schadloß Bürg.

V. Dividitur in fidejussionem idoneam, & non idoneam. Idonea est, quæ per fidejussorem idoneum satis cautum est Creditori de receptione debiti; id quòd æstimatur ex duobus, nempe ex facultatibus fidejussoris, & conveniendi facilitate. l. 2. pr. ff. Qui satisd. cog. Facultates tantæ sint, oportet, ut inde Creditor probabiliter possit tervari indemnis arg. l. 4. ff. Ut in possess. legat. vel fideicom. & l. 114. ff. de V. S. Facilitas verò conveniendi eò pertinet, ne fidejussor sit fori diversità foro Creditoris: ne sit rixosus litigiolus, potentior, ac talis, qui Creditori difficilem reddat persecutionem juris sui: ne denique sit è numero eorum, quibus de iure competit exceptio contra fidejussoriam obligationem, aut latione probatâ restitutio. l. 8. §. 1. ff. Eod. Gail. 2. observ. 27. n. 25. Ex quibus facile in-

intelligitur, quæ fidejussio sit *non idonea*, ita ut à Creditore licitè recusari possit, nempe si fidejussor non sit satis locuples pro quantitate rei debita, aut saltem difficilis conventu.

§. IV.

9 *Causa efficiens* fidejussionis alia est remota, alia proxima.

Remota est jus, partim civile Romanum, partim consuetudinarium. *Civile Romanum* quidem, quia eò jure ad essentiam fidejussionis requiritur stipulatio, sive verbalis interrogatio, & responsio; puta, ut Creditor fidejussorem interroget: *fidei tuâ salvum esse jubes, quâ Titius debet?* & fidejussor iisdem verbis repetitis, vel saltem æquivalentibus, se fidejuberè respondeat. *l. 75. §. 6. ff. de V. O. l. 16. §. fin. l. 42. & passim. ff. h. t. Consuetudinari*

um, quatenus universalissimâ consuetudine Germaniæ confusa sunt stipulationum, & pastorum jura, neque minus pacta, quam stipulationes ligant, ideoque & fidejussio hodie nudo pacto, nullâ interrogatione præcedente, & sine ulla solemnitate verborum, imò etiam inter absentes, & per litteras fieri potest. *Carpz. in Furi. pr. firens. p. 2. const. 19. def. 17. Joh. Fr. Her. ad Inst. dissert. 20. post. 24. Georg. Widman. de Contract. tit. 7. n. 11. Clariss. D. Frid. Erneit. à Somering. ad Inst. h. t. n. 9.*

9 *Proxima* est fidejussor, qui ad majorem creditoris securitatem pro debitore principali se ita obstringit, ut obligatio principalis nihilominus duret, & salva permaneat. Possunt autem fidejuberè, qui solenni stipulatione, aut (de consuetudine) pacto se obligare possunt, exceptis quibusdam personis, quibus jure specialiter interdicitur fidejussio.

10 I. Enim fidejuberè prohibentur Clerici, ne se ipsos forsan ære alieno gravent cum dedecore status clericalis, & damno Ecclesiæ. *c. 1. h. t.* Id, quod procedit de abusu, & indiscretæ, ac nimia frequentia fidejussionis, prout factis liquet ex *d. c. 1.* ubi statuitur, ut Clericus

fidejussionibus *in serviens abiciatur*, hoc est, deponatur: particula enim *in serviens* frequentiam actuum denotat. *Pirrhing. ad h. t. §. 2. n. 16.* Igitur Clericus in uno, vel altero casu, præsertim necessitatis, pietatis, vel charitatis v. g. pro Ecclesiâ, vel alia persona Ecclesiastica, aut etiam pro Laico egeno fidejuberè, & sua propria bona (non item Ecclesiæ. *c. 2. de Solut.* nisi omnino manifestè cedat in utilitatem Ecclesiæ) obligare poterit. *Barb. ad d. c. 1. n. 2.* Imò si necessitas magna & manifesta sit, non tantum licitè posse, sed etiam teneri Clericum alteri Clerico, vel Ecclesiæ subvenire fidejuberendo, rectè docet Glossa in *c. penult. h. t. arg. c. non satis. dist. 89.*

II. Magis adhuc fidejuberè prohibentur I. Religiosi etiam in dignitate constituti. *c. 4. h. t. c. 2. de Solut.* ita quidem, ut si Religiosus inferior defacto fidejussisset absque Abbatis & majoris Capituli consensu, nec ipse Religiosus, nec Monasterium obligetur. Idem est de Prælato, si debitas solemnitates non adhibeat, & debitum, pro quo fidejussit, sit in notabili quantitate. *d. c. 2. de Solut.*

III. Prohibentur fidejuberè Milites, quia I 2 forensium negotiorum occupatio eos à militiæ studio avocare non debet, ne dum militandum est, exactionibus divexentur. *l. miles. & ibi Glossa. C. Locati.* Utrum autem hoc idem privilegium competat nostri temporis militibus? rationem dubitandi mutatio militaris disciplina suppeditat. Et sanè benignius est, ut eis quoque concedatur ex identitatis ratione, arg. *l. 32. ff. Ad legem Aquil.* cum fermè major cura & diligentia ad hodiernum bellandi morem requiratur, majusque imminet periculum.

IV. Senatusconsultò Vellejano ob imbecillitatem voluntatis, & lubricum consilium à fidejussionibus arcentur mulieres. *tot. tit. ff. & C. ad Sotum Vellejanum. l. 3. l. 40. ff. h. t.* ita ut sive defacto expressis fidejubeant verbis, sive

sive etiam re ipsa pignus pro alio tradant Creditori, sive alio quocunque modo excogitabili pro alio se accessorie obligent, ne quidem in conscientia teneantur, Senatu totam obligationem improbane, l. 16. §. 1. ff. ad SCrum Velleian. & si ex tali intercessione aliquid solverint, non tantum in foro externo, sed etiam interno condicere, seu repetere possint. l. 8. §. 3. & l. 9. C. Eod. l. 40. ff. de Condit. indeb. Novel. 134. c. 8. Molin. tr. 2. de F. & F. disp. 549. n. 2. Haunold. tr. 9. c. 1. controu. 7. n. 116. nisi super beneficio istius SCti per Notarium, vel Assistentem certiorata eidem renuntiaverint, ac fidem suam interposuerint, juxta regulam. l. penult. C. de Pactis & l. fin. §. 4. ff. ad SCrum Vellejan. Fachin. lib. 2. controu. c. 59. Gail. lib. 2. obseru. 77. num. 3. P. Engel h. t. n. 8. Imò & in illustribus mulieribus, quæ ipsæ regnis & territoriis præsumunt, & majestatem, vel regalia habent, cessare SCrum Vellejanum, adeoque mulieres illustres efficaciter fidejuberè, docet Tabor in not. ad Colleg. Argent. h. t. th. 5. Alios casus exceptos dabit P. Engel. cit. n. 8.

§. V.

- 14 Materiam, seu objectum fidejussionis constituit obligatio aliena; circa quam Ulpianus in l. 1. ff. h. t. hanc regulam tradit: *omni obligationi fidejussor accedere potest.*

Nec refert I. sive obligatio illa sit naturalis, sive civilis tantum, sive mixta. §. 1. Inst. l. 7. l. 16. §. 3. l. 35. ff. h. t. Excipitur obligatio dotis; quatenus pro dote conservanda, aut restituenda constante matrimonio à marito non tantum non exigi, sed ne quidem dari, aut ultrò offerri possunt fidejussores l. 1. & 2. C. Ne fidejussores dotium dentur, & ibi Perez. n. 3. Fachin. 8. controuers. 76. Bachov. ad Treutl. vol. 2. disp. 7. th. 4. tit. 16. Rationem addit Imperator, ne causa perfidia generetur in connubio; quod utique fieret, si uxor plus fidei alienæ, id est, fidejussoris extranei

tribueret, quam ipsius mariti, cui tamen corpus, & vitam credidit. Harprecht Inst. h. t. §. 1. n. 8. Quod limitatur, si extraneus dotem dederit pro muliere cum obligatione eam sibi reddendi solutò matrimonio: is enim rectè exiget fidejussionem, ex quo non extat prohibitio, cessatque ratio prohibitionis, cum diffidentia tali casu non sit penes mulierem, sed penes extraneum. Perez. loc. cit. n. 5. Molin. de F. & F. disp. 425. n. 2. Quin imò ex hac causa rectè fidejussores peti à marito, si uxor vergat ad inopiam aut periculum sit prodigendæ dotis, putat Gail. 2. obseru. 84. n. 10. Panorm. c. per vestros. de Donat. inter vir. & uxor.

Nec refert II. sive obligatio illa sit præsens, sive futura. §. 3. Inst. l. 4. l. 6. §. 2. l. 38. §. 1. l. 57. ff. h. t. Quærenti autem, quo modo futuræ fidejussor adhiberi possit, cum fidejussio sit essentialiter accessoria, accessorium autem non præcedat, sed sequatur suum principale? Respondeo, fidejussionem, quando accedit obligationi futuræ, resolvi in conditionalem, seu interim in pendenti esse, donec ponatur obligatio principalis. l. 35. ff. de Fidejussis; hac verò positâ fidejussio evadit absoluta, & sic posterior obligatione principali: eâ non positâ fidejussio evanescit. l. 16. §. 5. l. 57. ff. h. t. Clariss. D. Frid. Ernest. à Someting. ad Inst. h. t. n. 9.

Nec refert III. sive obligatio illa ex contractu, sive ex delicto descendat l. 8. §. 5. l. 56. §. ult. l. 70. §. fin. ff. h. t. sed ita demum, si ex delicto agatur civiliter, aut criminaliter quidem, sed ad multam pecuniariam: sine dubio ideò, quia fidejussio his casibus præstat expeditiorem persecutionem pœnæ, quæ utrùm solvatur ab ipso reo, an verò à fidejussore non potest interesse actoris, aut fisci, arg. l. 23. & 53. ff. de Solut. Schneidew. ad §. 1. Inst. h. t. num. 8. contra Marant. in spec. p. 6. tit. de interrog. & satisfact. n. 10. Hypol. de Marfil. in Pr. crim. §. attingam. n. 3. & seq. Secus

Secus est, si agatur ad pœnam ultimi supplicii, aliamvè corporis afflictivam: nam hic pœnæ suos debent tenere authores per l. 6. §. *super his*. C. de Appellat. & nemo potest se obligare ad pœnam corporalem sustinendam, pro alio, siquidem nemo membrorum suorum est dominus. l. 13. ff. ad leg. Aquil. Covar. l. 2. var. resol. c. 18. n. 8. Nec officit l. 1. 2. & 3. ff. de custodia reorum. quæ innunt, quasi etiam pro delinquentibus in gravibus criminibus fidejussores interponi valeant: etenim illud saltem est ad evitandam carceris molestiam, ut si non stiterint fidejussores reum, ipsi vel pecunia fidejussionis ergo promissa cadant, vel si elabendi occasionem accusatis suppeditaverint, extra ordinem graviter plectantur per l. 4. C. de custodia reorum.

§. VI.

17 *Forma* fidejussionis consistit in stipulata promissione ejus, quod alius debet, debitore nihilominus manente obligato. l. 65. ff. l. 5. C. h. t. Tria itaque concurrant, necessum est, ut sua fidejussioni constet indoles.

I. Intervenire debet stipulata promissio: nam, ut supra n. 8. insinuavimus, jure Romano fidejussio non aliter valet, quàm contracta per stipulationem per l. 12. C. h. t. Intervenisse autem præsumitur stipulatio, quando scriptum reperitur, fidejussum esse, eò quòd solennitas extrinseca semper præsumatur. §. *fin.* Inst. h. t. l. 14. C. de contrab. stipul. Nec interest quacunq; lingua fidejubeatur, modo alter alterum intelligat. §. 7. Inst. h. t. etiam per Interpretem: arg. l. 1. §. 6. ff. de V. O. & inter præsentés fiat. d. §. *fin.* Inst. h. t. Sola tamen commendatio, vel affirmatio, aliquem esse locupletem, & solvendo existere, fidejussionem non inducit, nec obligat commendantem, cum aliad sit commendare, aliud mandare. l. 12. §. 12. ff. Mandati. Gomez var. resol. lib. 2. c. 3. n. 5. nisi in idoneum

Tutorem tanquam idoneum commendaverit. l. 4. §. *utr.* ff. de fidejuss. aut dolo malo alterum solvendo esse affirmaverit per l. 7. §. 10. ff. de Dolo malo. l. 19. ff. de Ædil. edict.

II. Fidejussor in id ipsum obstringi debet, 18 quod Principalis continet obligatio: non in plus re, tempore, loco, aut causa. §. 5. Inst. h. t. l. 8. §. 7. ff. Eod. Rationem reddit Imperator in d. §. 5. quia cum obligatio fidejussoria sit accessio obligationis principalis, non potest utique plus in accessione esse, quàm in principali. Potest tamen fidejussor obligari in minus, & causam leviozem per *juracit.*

Acris, ac vehemens DD. *disputatio* est: an 19 si fidejussor in majorem summam se obligaverit, tota fidejussio inutilis sit, vel saltem ad concurrentem summam debiti principalis sustineatur?

Prima sententia est, totam fidejussionem nullam esse. Ita Fachin. lib. 8. *controv. c. 51.* cum pluribus ibi citatis, propter textum in d. l. 8. §. 7. ff. h. t. ibi: *illud commune est universis, qui pro aliis obligantur; quòd si fuerint in duriorém causam adhibiti, placuit, eos omnino non obligari.* Si hoc? ergo neque tenentur in summam concurrentem: nam omnino non idem est, ac *plànè non*, vel *proprsus non*. Accedit, quòd ejusmodi fidejussio æquiparetur cum ea, quæ fidejussor purè promissit, quod principalis debet sub conditione, quæ tota inutilis est.

Alter sententia contendit, valere fidejussionem saltem quoad summam concurrentem, seu eam quantitatem, quæ respondet debito principali. Ita Perez ad Cod. h. t. n. 16. Zoël. ad ff. Eod. n. 9. Gomez lib. 2. *Var. resol. n. 2.* Molin. de F. & F. disp. 541. n. 3. & alii, quibus accedit Clariss. D. Frid. Ernest. à Somering. ad Inst. h. t. sub n. 3. propterea: quia primò, qui stipulanti decem promittit viginti, obligatur saltem in decem, cum de e. n. insint viginti, & summa minor majori. l. 1.

D d

§. 4.

§. 4. ff. de V. O. Ergo pariter fidejussor promittens majorem summam creditori, quam ei debeatur, obligabitur saltem quoad summam concurrentem, siquidem fidejussio est species stipulationis. *Secundo*: quia quodcumque plus promissum est, quam oportuit, non tota obligatio, sed superfluum infirmatur. l. 18. ff. de V. O. l. 11. & 12. ff. de Constit. pecun. l. 3. §. ult. l. 4. l. 33. ff. Mandati. l. 61. ff. de Fur. dot. l. 34. C. de Donat. ergo idem obtinet in fidejussione: quippe & in hac utile per inutile vitari non debet per c. 37. de R. F. in 6. III. Quia alii intercessores, veluti constitutores, & mandatores, pro majori summa, intervenientes obligantur ad summam concurrentem, d. l. 11. ff. de Constit. pecun. & l. 33. ff. Mandati. non obstante, quod d. l. 8. §. 7. ff. h. t. loquatur de universis, qui pro aliis intercedunt, eosque in duriores causam obligari posse neget; ergo & fidejussores tenebuntur.

Et ex his patet responsio ad d. l. 8. §. 7. præterquam enim, quod ibi verba: omnino non obligari, idem significant, ac non omnino, id est, non in solidum. arg. l. 3. ff. Qui satisd. cog. l. 10. pr. ff. Quib. mod. pign. vel hypoth. & l. 11. ff. de Legat. I. distinguendum etiam est inter causam, quæ admittit separationem, & quæ non admittit: quotiescunque causa admittit separationem, ut puta, si quantitas debeatur, toties fidejussor in duriores causam acceptus pro concurrente parte obligatur; quotiescunque verò non admittit separationem, ut puta, si debitore principali sub conditione obligato fidejussor purè promittat, toties fidejussor planè non obligatur. Cur tam variè? quia posteriori casu planè aliam, & diversam subiret obligationem fidejussor, cum pura obligatio non insit conditionali, ut obligatio sumæ minoris obligationi sumæ majoris.

Porro licet fidejussor secundum dicta in duriores causam non obligetur, quam ejus principalis, arctius tamen obligari eum, nihil

implicat, atque hoc præcipuè contingit, cum fidejussor vel intervenit pro eo, qui tantum naturaliter tenetur, & contra quem non habet excussus mandati actionem: l. 25. ff. h. t. vel se obligat sub hypotheca, & pignore ipso principali non obligato, nisi personaliter: Faber ad §. Fidejuss. Inst. h. t. vel denique obligationi suæ pœnam aliquam adjicit, quam non promissit principalis: Gloss. sing. in l. 65. ff. h. t. vel per instrumentum garantiarum, seu paratæ executionis se obstringit.

III. Fidejussor ita obligari debet, ut principalis debitor nihilominus maneat obligatus, l. 4. §. & 23. C. h. t. quo fidejussio discernitur ab expromissione, per quam aliena obligatio ita suscipitur, ut debitor prior omnino liberetur, ipse vero expromittens evadat debitor principalis. l. 7. §. 8. ff. de Dol. mal. & ibi Cujac. l. 4. ff. de condict. causâ dat.

§. VII.

Finis fidejussionis ex parte creditoris, est securitas crediti, ut diligentius creditori cautum sit. pr. Inst. h. t. l. 1. §. 8. ff. de Obligat. & act. ex parte verò debitoris, ut ei facilis credatur.

§. VIII.

Effectus fidejussionis est vel proximus, vel remotus.

Proximus est obligatio fidejussoris ad solvendum, quod tempore fidejussionis in obligatione principali fuit, sive fors sit, sive usura: & quidem ad id tantum. l. 68. §. 1. ff. l. 10. C. h. t. l. 8. C. Quod cum eo, qui in alien. potest. est. Ad illud, quod primum post contractam fidejussionem ex mora debitoris, culpavè obligationi principali accessit, fidejussor non obligatur. l. 8. ff. de Eo, quod certo loco. l. 54. pr. ff. Locati d. l. 68. §. 1. ff. h. t. nisi universaliter & in omnem causam acceptus sit per leges citatas: ferat enim sibi acceptum fidejussor, quod ab initio hanc legem contractui dixerit. Certè perpecuari, & continuari fide-

fidejussoris obligationem propter debitoris moram, ulcro fatearis, oportet, propter l. 49. §. 88. ff. de V. O. l. 58. §. 1. ff. h. t. quare si per moram debitoris principalis res debita pereat, tunc sicut ipse debitor principalis non liberatur, sed ad estimationem tenetur, ita pariter fidejussor, quamvis ipse in mora non fuerit. d. l. 80. §. 1. ff. de Usur.

23. *Effectus remotus* fidejussionis est actio inde competens: nempe actio ex stipulatu, si stipulatione; *condictio* verò, aut actio ex moribus, si pactò nudò fidejussum sit. Circa utramque hanc actionem.

24. *Quæres I.* Cui detur? R. dari creditori, & ejus hæredibus. Et olim quidem Creditor ante principalem debitorem fidejussorem, ejusve hæredes convenire poterat. l. 2. §. 5. & 23. C. h. t. hodie verò à Justiniano per *Novel. 4. c. 1.* introductum, aut renovatum est *beneficiu excussionis*, seu *ordinis*, quo fidejussor à creditore conventus ipsum ad principalem debitorem remittit, ejusque bona, sive facultates *excuit*, hoc est, solvendo sint, nec ne? primum inquiri, indeque credito satisfieri petit, antequam sibi molestia fiat. d. *Novel. 4. c. 1.* Quæ excussio adeò rigorosa censetur, ut usque ad sacrum, & peram fieri debeat. Jason in §. *fin. n. 6. Inst. de Act.* Hering. *tr. de Fidejussorib. c. 27. p. 1. n. 3. & seqq.* qui plenà manu de hoc beneficio agit.

25. *Quæres II.* Contra quem detur actio ex stipulatu, aut condictio ex moribus? R. dari I. contra fidejussorem: & si plures fidejussores sint, contra singulos in solidum, ita ut liberum sit creditori, à quo velit solidum perere, & eò, quem elegit, non satisfaciente, ad alium reverti possit. §. *si plures 4. & ibi DD. Inst. h. t. l. 3. & 23. C. Eod.* conventus tamen ex illis se tueri potest exceptione *divisionis*, seu *epistola D. Hadriani* ad hoc, ut creditor dividat actionem, & à singulis portionem, seu ratam petat. d. §. *si plures Inst. l. 26. l. 27. §. fin. l. 28.*

ff. h. t. l. 10. §. 1. C. Eod. De hoc Beneficio vide Carpzov. p. 2. *constit. 17. definit. 9. n. 2. & seq.* II. Datur prædicta utraque actio etiam contra hæredes fidejussoris. §. 2. *Inst. l. 4. §. 1. l. 24. C. h. t.* Et hoc sive hæredum mentio facta sit, sive non. l. 13. C. de *Contrah. & comit. stipul.* & amplius: licet etiam obligatio fidejussoria taxativè concepta fuerit, ut fidejussor solus teneatur, vel tantum, vel duntaxat. arg. l. 8. §. 4. ff. de *Pignorat. act.* Carpzov. p. 2. *constit. 20. defin. 1. & 2.*

Quæres III. Ad quid detur actio ex stipulatu, aut condictio ex moribus? R. dari ad solvendum id, quod ex fidejussione debitum. Succurritur tamen & hoc casu fidejussori *beneficio cedendarum actionum*, quò in solidum conventus, vel condemnatus solvere non cogitur, antequam à creditore actiones, quas ipse tum contra reum principalem, tum contra confidejssores habet ei cessæ fuerint. l. 13. l. 17. l. 36. l. 39. ff. h. t. l. 11. C. Eod. Sine cessione nulla fidejussori solidum solventi competit actio adversus confidejssores. d. l. 39 ff. & l. 11. C. h. t. habet tamen contra principalem debitorem actionem mandati, si eo sciente ac mandante fidejusserit. §. 6. *Inst. h. t. junctâ l. 6. §. 2. ff. Mandati.* vel negotiorum gestorum, si pro ipso absente, vel ignorante fidejusserit, & realiter solverit. l. 4. ff. de *Negot. gest.* junctâ l. 38. *in fin. ff. Mandati.* quòdli verò pro præente, & vetante, caret omni actione. l. 41. ff. *Mandat. l. fin. C. de Negot. gest.*

TITULUS XXIII.

De Solutionibus.

SUMMARIA.

1. *Solutionis homonymia.* 2. *Definitio.* 3. *Quo jure faciendâ?* 4. *usque 10. Quinam solvere possint, aut teneantur?* 10. *usque 16. Quibus solvi possit?* 16. *usque 22. Quid quantumque solvi debeat?*

D d 2

22. 45-